

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/49/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618204017
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7618204017.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ladislava Cakociho a členov senátu JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne: R. T. W.. XX.XX.XXXX, F. T. XXX, proti žalovanému Pohotovosť s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 08.11.2018 č.k. 11C/31/2018-65 jednohlasne takto rozhodol

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok vo vyhovujúcich výrokoch a vo výroku o trovách konania.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX A. H. XX.XX.XXXX v sume 80 € a z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX A. H. XX.XX.XXXX v sume 70 €, v oboch prípadoch do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Týmto rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX v sume 440 € a zo zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX v sume 336 €. Tohto nároku sa žalobkyňa domáhala na základe tvrdenia, že so žalovaným uzavrela dve zmluvy o spotrebiteľských úveroch, pričom prvý bol poskytnutý vo výške 500 € a ona žalovanému z tohto úveru vrátila sumu 940 €, z čoho vyvodzuje, že žalovanému takto vzniklo bezdôvodne obohatenie vo výške 440 € a v prípade druhej zmluvy bol úver poskytnutý vo výške 350 € a ona zaplatila žalovanému sumu 686 € a teda bezdôvodné obohatenie žalovaného z titulu tejto zmluvy vyčíslila na sumu 336 €. V žalobe sa domáhala preskúmania podmienok oboch úverových zmlúv a tieto žiadala vyhodnotiť ako úvery bezúročné a bezodplatné.

3. Rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa XX.XX.XXXX bola medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 500,- Eur. V zmluve sú uvedené tieto údaje týkajúce sa úveru:

- úver 500,- Eur,
- počet splátok 12,
- splátka 78,- Eur,
- dátum prvej splátky 22.1.2010,
- poplatok 436,- Eur,
- celková suma, ktorú má dlžník zaplatiť 936,- Eur.

4. Vo vyhlásení dlžníka je zaškrtnuté okienko, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon povolenia. Z výkazu o úhrade za poskytnuté prostriedky súd zistil, že v úvode výkazu žalovaný konštatoval, že úver je podľa zákona bezúročný, keďže nebola rozdelená splátka úveru na istinu a úrok. Splátka bezúročného úveru tak činí 41,67 Eur pri sume 500,- Eur/12 splátok. Z výkazu bolo zistené, že zo skutočne požičanej sumy 500,- Eur žalobca vrátil sumu 940,- Eur o čom svedčia aj doklady o úhradách predložené žalobcom. Dňa XX.X.XXXX bola medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 350,- Eur. V zmluve sú uvedené tieto údaje týkajúce sa úveru:

- úver 350,- Eur,
- počet splátok 12,
- splátka 56,- Eur,
- dátum prvej splátky XX.X.XXXX,
- poplatok 322,- Eur,
- celková suma, ktorú má dlžník zaplatiť 672,- Eur.

Vo vyhlásení dlžníka je zaškrtnuté okienko, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon povolenia. Z výkazu o úhrade za poskytnuté prostriedky súd zistil, že v úvode výkazu žalovaný konštatoval, že úver je podľa zákona bezúročný, keďže nebola rozdelená splátka úveru na istinu a úrok. Splátka bezúročného úveru tak činí 29,20 Eur pri sume 350,- Eur/12 splátok. Z výkazu bolo zistené, že zo skutočne požičanej sumy 350,- Eur žalobca vrátil sumu 686,- Eur o čom svedčia aj doklady o úhradách predložené žalobcom. Na základe toho súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. O spotrebiteľských úveroch v znení v platnom a účinnom ku dňu uzavretia prvej zmluvy, ako aj s poukazom na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. O spotrebiteľských úveroch, v prípade druhej zmluvy ako aj s poukazom na ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení uzavrel, že obe úverové zmluvy uzatvorené medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom sú zmluvami o spotrebiteľskom úvere v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Z obsahu zmlúv je totiž zrejmé, že ide o formulované zmluvy pripravené vopred žalovaným, ktorý pri uzavretí zmlúv konal v rámci predmetu svojej činnosti. Naopak žalobca pri uzavretí zmlúv nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej resp. inej podnikateľskej činnosti, nedisponoval živnostenským ani iným oprávnením na podnikateľskú činnosť, čo vyplynulo zo šetrenia súdu v príslušnom obchodnom i živnostenskom registri a čo je zrejmé i z prednesu jeho splnomocneného zástupcu. Žalobca zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba. S prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy má v prípade pochybností dôkazné bremeno na preukázanie nesporebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ. Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že nesporebiteľský charakter musí byť preukázaný bezpečne spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Ďalej konštatoval, že všeobecne známou skutočnosťou sú nekalé praktiky žalovaného aplikované pri vyplňovaní základných údajov dlžníka, vrátane účelu poskytnutia finančných prostriedkov a navyše súdu je z jeho činnosti známe, že ak žalovaný uzatvára zmluvu s dlžníkom, ktorý je zároveň aj podnikateľom, označuje ho obchodným menom, sídlom a identifikačným číslom. Skutočnosť že by zmluvy neboli uzatvárané so spotrebiteľom v priebehu konania žalovaný nepreukázal, neosvedčil že by oba úvery poskytol žalobcovi za účelom výkonu jeho obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Práve naopak z predložených výkazov o úhrade za poskytnuté prostriedky z oboch úverových zmlúv predložených žalobcom (čl. 6,7 a čl. 18,19 spisu) je zrejmé, že žalovaný sám považoval oba úvery za bezúročné pre nesplnenie zákonných náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a predpis splátok v oboch prípadoch rozložil tak došlo iba k splateniu istiny a v týchto dokonca vyčíslil žalobcom zaplatený preplatok. Za daného stavu je dôvodné priznať žalobcovi postavenie spotrebiteľa. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorená dňa XX.XX.XXXX medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom je spotrebiteľskou zmluvou. Na základe uvedenej zmluvy poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 500,- Eur. Náklady (poplatok) spojené s poskytnutím úveru činili 436,- Eur. Žalobca sa úver zaviazal splatiť v 12-tich mesačných splátkach po 78,- Eur počnúc dňom XX.X.XXXX. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred žalovaným, ktorej obsah nemal žalobca možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Zmluvu uzatvoril žalobca ako nepodnikateľ. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť (ide spravidla o tzv. "formulárové zmluvy"), čo je zrejmé aj v danej veci. Súd preskúmal náležitosti úverovej zmluvy v zmysle v tom čase účinného zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. a konštatuje, že dôvodom, pre ktorý súd považuje žalobcovi poskytnutý úver za

bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. je úplná absencia výpočtu RPMN. Jedným z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa v úverovej zmluve je práve údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť. Ročná percentuálna miera nákladov je tak indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru, pretože musí zohľadňovať nielen úrok úveru, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Poplatky spojené s úverom môžu byť jednorazové, ktoré sa zvyčajne platia na začiatku zmluvného vzťahu t.j. poplatok za poskytnutie úveru, administratívny poplatok a pod. a pravidelné, ktoré sa platia spolu so splátkou úveru napr. poplatok za poistenie, ak je poistenie nevyhnutnou súčasťou úveru. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov nie je súčasťou písomne uzavretej zmluvy o úvere preto súd konštatoval, že v prvej zmluve absentujú náležitosti úverovej zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 258/2001 Z.z.. Preto podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona platí, že žalobcovi poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. V závere súd uviedol, že v zmluve žalovaný neuvádza ani ďalšie zákonné náležitosti a údaje dôležité pre spotrebiteľa a to napr. priemernú hodnotu RPMN, konečnú splatnosť úveru či výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Čo sa týka druhej úverovej zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorená dňa XX.X.XXXX medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom je rovnako spotrebiteľskou zmluvou. Na základe uvedenej zmluvy poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 350,- Eur. Náklady (poplatok) spojené s poskytnutím úveru činili 322,- Eur. Žalobca sa úver zaviazal splatiť v 12-tich mesačných splátkach po 56,- Eur počnúc dňom XX.X.XXXX. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred žalovaným, ktorej obsah nemal žalobca možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Zmluvu uzatvoril žalobca ako nepodnikateľ. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť (ide spravidla o tzv. "formulárové zmluvy"), čo je zrejme aj v danej veci. Súd prvej inštancie preskúmal náležitosti úverovej zmluvy v zmysle v tom čase účinného zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. a konštatuje, že rovnako ako u prvej zmluvy dôvodom, pre ktorý je nutné považovať žalobcovi poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je úplná absencia výpočtu RPMN, ktorý ako už bolo konštatované vyššie je jedným z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa v úverovej zmluve. Keďže údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov nie je súčasťou písomne uzavretej zmluvy o úvere súd konštatuje, že v i v tejto, v poradí druhej zmluve absentujú náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase jej uzavretia, preto podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona platí, že žalobcovi poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. V závere súd rovnako ako u prvej zmluvy uviedol, že v zmluve žalovaný neuvádza ani ďalšie zákonné náležitosti a údaje dôležité pre spotrebiteľa a to napr. priemernú hodnotu RPMN, konečnú splatnosť úveru či výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalobca bol tak povinný uhradiť na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX žalovanému len sumu jemu skutočne poskytnutého úveru t.j. sumu 500,- Eur a na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX len sumu 350,- Eur. V konaní nebolo sporné, že žalobca uhradil žalovanému na prvú zmluvu sumu 940,- Eur, teda nad uvedenú sumu uhradil 440,- Eur a na druhú zmluvu sumu 686,- Eur, teda úver preplatil o 336,- Eur. Z dôvodu konštatovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti oboch úverov je tak nepochybné že na strane žalovaného skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu a to u prvého úveru vo výške rozdielu medzi skutočne poskytnutým úverom 500,- Eur a zaplatenou čiastkou 940,- Eur (940,00 - 500,00) t.j. 440,- Eur a u druhého úveru vo výške rozdielu medzi skutočne poskytnutým úverom 350,- Eur a zaplatenou čiastkou 686,- Eur (686,00 - 350,00) t.j. 336,- Eur, takže žaloba na zaplatenie sumy 440,- Eur a 336,- Eur titulom bezdôvodného obohatenia by tak bola dôvodná.

5. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Tento žiadal napadnutý rozsudok zrušiť alternatívne zmeniť, vyhovujúci výrok a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Svoje odvolanie zakladal na dôvodoch uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ C.s.p., teda na tvrdení, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní poukázal na skutočnosť, že úvery na základe obidvoch sporných zmlúv boli žalovanej poskytnuté na výkon jej povolania. Poukázal v tomto smere na obsah samotných zmlúv, ktoré žalobkyňa podpísala v znení, podľa ktorých poskytnuté peňažné prostriedky budú využité na takýto účel. S poukazom na úpravu § 2 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj s poukazom na zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Na základe toho dospel k záveru, na základe toho zaujal názor, že žalobkyňa v týchto vzťahoch nemožno priznať status spotrebiteľa. Na základe toho uviedol, že zo zmlúv o úveroch nenastala ani jedna z

foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Ani jedna zo zmlúv nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú a rovnako právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol. Majetkový prospech získal žalovaný takto z poctivých zdrojov. Poukázal na to, že suma, ktorú žalobkyňa zaplatila, a ktorá presahuje výšku jej poskytnutého úveru vyplýva zo skutočnosti, že táto bola dlhodobá v omeškaní s úhradou v súvislosti s čím vznikli žalovanému náklady, čo však súd prvej inštancie úplne pominul. Uvedenú sumu takto v prevažnej miere tvorí zmluvná pokuta, ktorú sa žalobca zaviazal zaplatiť v prípade, ak celkovú čiastku úveru neuhradí riadne a včas. Takto uhradenú sumu nemožno zahrnúť do bezdôvodného obohatenia. Rovnako do bezdôvodného obohatenia nemožno zaradiť ani úhrady titulom úroku z omeškania.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Táto popierala tvrdenia žalovaného, že v jej prípade ide o úvery na účely výkonu povolania. Považuje za správny záver súdu prvej inštancie, ktorý uvedené úverové zmluvy kvalifikoval ako zmluvy spotrebiteľské a preto tieto musia obsahovať všetky podstatné náležitosti uvedené v zákone č.129/2010 Z.z..

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých vyhovujúcich výrokoch, ako aj vo výroku o trovách konania bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie rozsahu v potrebnom pre rozhodnutie vo veci, vykonané dôkazy vyhodnotil postupom zodpovedajúcim úprave § 191 ods. 1 C.s.p. vec aj správne právne posúdil aj vecne správne vo veci rozhodol, pokiaľ nároku žalobkyne čiastočne vyhovel. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie, než ako rozhodol súd prvej inštancie. Za vecne správne a výstižné považuje odvolací súd aj dôvody prvoinštančného rozsudku a preto sa v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. obmedzuje na konštatovanie tejto správnosti a s poukazom na obsah odvolacej námietky žalovaného považuje k týmto dôvodom za potrebné dodať:

8. Žalovaný zakladá dôvodnosť svojho odvolania na jednej odvolacej námietke a to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil obidva úverové vzťahy, pokiaľ uzavrel, že na tieto sa vzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Keďže žalovaný je toho názoru, že v danom prípade sa uvedená právna úprava na sporné zmluvy nevzťahuje z dôvodu, že tieto boli žalovanej poskytnuté za účelom výkonu jej povolania. S takýmto záverom sa odvolací súd nestotožňuje. Tak zák. č. 258/2001 Z.z. v § 1 ods. 2 písm. h/ vylučuje z právnej úpravy tohto zákona zmluvy o poskytnutí úveru na účely podľa osobitného zákona pre obmedzený okruh osôb vo verejnom záujme a za úrokové sadzby nižšie ako sa sadzby, ktoré prevládajú na trhu, alebo bezúročne alebo za iných podmienok, ktoré sú na spotrebiteľa rovnaké alebo výhodnejšie ako tie, ktoré prevládajú na trhu a za úrokové sadzby, ktoré nie sú vyššie ako sadzby prevládajúce na trhu. Pri citovaní osobitného zákona odkazuje napríklad na zák. č. 200/1997 Z.z. o študentskom pôžičkovom fonde a pod..

9. Zákon č. 129/2010 Z.z. vylučuje z právnej úpravy spotrebiteľských úverov zmluvy uzavreté so spotrebiteľom ako fyzickou osobou v prípade, ak táto koná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. V prípade povolania odkazuje táto úprava napríklad na zákon č. 138/1992 Zb o autorizovaných architektoch a autorizovaných stavebných inžinieroch, na zákon č. 586/2003 Z.z. o advokácii, na zákon 455/1991 Zb o živnostenskom podnikaní. Z obsahu týchto právnych úprav možno vyvodiť, že zákonodarca vylúčil z úpravy spotrebiteľských úverov určitú kategóriu úverov poskytovaných obmedzenému okruhu osôb, napríklad vo verejnom záujme, pôžičky poskytnuté podľa zákona o študentskom pôžičkovom fonde, fonde na podporu vzdelávania alebo štátnym fondom rozvoja bývania. Medzi takéto zmluvy patria aj úvery, kde úver poskytuje zamestnávateľ svojim zamestnancom bez úrokov alebo s ročnou percentuálnou sadzbou nákladov nižšou než sú sadzby prevládajúce na trhu, ktoré sú ponúkané verejne. Iba takýto typ zmlúv možno kvalifikovať ako zmluvy, ktoré sa týkajú fyzickej osoby konajúcej v rámci svojho povolania na jednej strane a jej zamestnávateľa na druhej strane.

10. Žalobkyňa v konaní popierala skutočnosť, aby do týchto úverových vzťahov vstupovala ako zamestnanec, respektíve podnikateľ - živnostník. Prostredníctvom svojej zástupkyne uviedla, že nikdy nebola držiteľkou žiadneho živnostenského oprávnenia a v minulosti pracovala ako predavačka. V čase uzavretia zmlúv bola vo veku 60 rokov. Žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že žalovaná v niektorom z dvoch sporných úverových vzťahoch vystupovala ako zamestnankyňa, teda aby tento zmluvný vzťah bol s ňou uzatváraný jej zamestnávateľom. Takýmto dôkazom nemôže byť samotný obsah úverovej zmluvy, ktorá je zmluvou

formulárovou a to iba samotným zaškrtnutím kolónky označujúcej povolanie. Z obsahu vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa takéto vyznačenie a zároveň jej označenie postavenia v zmluve vôbec nezaregistrovala.

11. S poukazom na tieto dôvody má odvolací súd za to, že žalovaný svoje tvrdenie uvedené v odvolacej námietke nepreukázal a preto odvolací súd napadnutý rozsudok v jeho vyhovujúcich výrokoch ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p vrátane správneho výroku o trovách konania.

12. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. . Neúspešnému žalovanému v odvolacom konaní náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a úspešnej žalobkyni odvolacie trovy nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).